

Het is de langste rit tot nu toe en ik denk dat het ook de langste van de hele trip zal zijn. Maar wat een rit!

Vanwege de afstand van vandaag is het ontbijt al om vijf uur te midden van de gokkasten waar nog steeds mensen bezig zijn hun geld kwijt te raken of terug te winnen. In het ochtendlicht rijden we een uur later de zoutvlakte in: The Bonneville Salt Flats. Zo ver je kunt kijken is het wit. We zien het natuurlijk vanaf onze trouwe Interstate 80, maar wat een ervaring moet het zijn als je er midden in staat. Ik lees op de website Utah History to Go: ‘...an area so flat that from certain perspectives the curvature of the earth can actually be seen.’

We komen er ook de emigranten weer tegen die we inmiddels steeds beter leren kennen:

Jedediah Smith is in 1827 waarschijnlijk de eerste blanke die de zoutvlakten oversteekt bij zijn terugkeer van zijn eerste expeditie naar Californië. Zes jaar later was het Joseph Reddeford Walker die het noordelijke gebied rond het Great Salt Lake verkende en in kaart bracht. Hij was in dienst van Captain Benjamin L. E. Bonneville, de naamgever van het gebied, waar hij zelf hoogstwaarschijnlijk nooit is geweest. In 1845 trok John C. Fremont en zijn expeditie door het hart van het gebied in een poging een kortere route te vinden naar de Pacific. Deze Hastings Cutoff route werd door Lansford Hastings als een snellere en gemakkelijker doortocht naar Californië voorgesteld. Voor de Donner-Reed groep gold in 1846 het tegenovergestelde. Een belangrijke factor die tot de tragedie van deze kolonisten leidde, was de vertraging die zij opliepen toen hun wagens vastliepen in de modder die onder de dunne zoutkorst lag. Tot in de jaren dertig van de 20ste eeuw werden er nog achtergelaten onderdelen van de wagens gevonden en archeologen die de expeditie van de groep bestudeerden, vonden in 1986 nog afdrukken van de wagensporen. (bronnen: Wikipedia/U.S. Department of the Interior)

Op deze enorme vlakte heeft zich achter onze horizon meer dan alleen ellende afgespeeld. Het wordt wel het laatste overblijfsel van het Wilde Westen genoemd, nu alle paarden op stal staan. Het gaat hier om paardenkrachten. Auto's dus. Records. Niet verwonderlijk dat de competitie tussen de recordjagers The Bonneville

Shootout wordt genoemd. In 1963 haalt Graig Breedlove het record, dat al tientallen jaren in Britse handen is, terug naar Amerika. Hij wordt een nationale held als hij 655,22 km per uur bereikt. The Beach Boys brengen een ode aan hem op het album *Little Deuce Coupe* (1963).

*The Bonneville salt flats had seen some strange things
But the strangest thing yet was a jet without wings
Once as a jet it played in the stars
But now on the ground it's the king of our cars*

*An airplane an auto now famous worldwide
The Spirit of America, the name on the side
The man who would drive her Craig Breedlove by name
A daring young man played a dangerous game*

*With a J-47, a jet for his power
Craig Breedlove had averaged four-o-seven per hour
Both man and machine had given fair warn
They'd set a new record on that warm August morn.*

(‘Spirit Of America’ - Brian Wilson, 1963)

In 1965 doet Breedlove het nog beter: 961 km per uur. Vijf jaar later gaat Gary Gabelich in zijn Blue Flame daar met 1001,667 km per uur (over een afstand van één mijl) flink overheen. Over één kilometer is hij in zijn straaljager zonder vleugels nog sneller (1014,656 km/u).

De Britse RAF piloot Andy Green rijdt in 1997 met de door twee straalmotoren aangedreven Thrust SSC 1227,986 km per uur op de mijl. Zover ik weet is dat record nog niet verbeterd. Hij vestigde het in de Black Rock Desert van Nevada. Eigenlijk telt dat niet voor mij. Ik vind dat een Amerikaan het record moet bevechten tijdens een Bonneville Shootout.

Op drie oktober 1995 haalt Fred Rempelberg uit Maastricht hier op een fiets 268,831 kilometer per uur. Wij rijden met ongeveer 33 km per uur door dit hallucinerende landschap. Voor mij een voorlopig hoogtepunt, al is dat een raar woord voor deze vlakte. Het is geen straf om hier zo nu en dan stil te staan als een van ons weer

eens lek is gereden. Behalve af en toe een vrachtwagen beweegt er niets totdat we bij km 114 rechts van de weg Delle City Station zien. Daar loopt iemand. Delle City is een plaats met vijf inwoners. Drie zijn er in deze winkel annex tankstation te vinden. Het is 35 graden. Gelukkig hebben ze ijsjes.

Daarna verandert de omgeving regelmatig van kleur. Spierwit, geelgroen en bruin, het blauw van de lucht wordt weerspiegeld in water van de zoutmeren aan weerszijden van de weg. Bij het enorme Great Salt Lake verlaten we na 160 km de Interstate 80. Het is lastig navigeren naar Salt Lake City omdat er veel verkeer is met allerlei wegwerkzaamheden en omléidingen. We rijden kilometers verkeerd. De volgwagen komt ons tegemoet om de weg terug aan te geven. Twintig kilometer lang fietsen we over slecht wegdek recht op de hoogbouw van de stad af, die maar niet dichterbij lijkt te komen.

Tot vandaag hebben we 1384 km afgelegd. Wanneer ik met mijn fluormarker de afstand op de kaart inteken, realiseer ik me opnieuw hoe groot dit land is. We zijn nu op ongeveer een vijfde van de rit. Mijn benen zijn nog steeds uitstekend, maar mijn achterwerk begint langzamerhand een eigen leven te lijden. Morgen een rustdag.

